

VILÁGPOTSTA

Új folyam, IV. évf. 1. sz.

A verbita missziós szervezetek lapja

2008. tavasz

BIBLIA ÉVE 2008

Missziós imaközösségek – Verbita baráti kör – Hírek a világmisszióból

Karácsony baráti társaságban

December közepén, mikor a téli nappalok egyre rövidebbek, az éjszakák viszont egyre hosszabbak és hidegebbek, sokaknak az adventi időszak vége, karácsony szent ünnepe jut eszébe. Divat mostanában a karácsonyt a szeretet ünnepének nevezni. A Názáret Misszióházban mégsem a divatozás kedvéért jöttek össze fiatalok és örök fiatalok, imaközösségi tagok, munkatársak, lelki gyakorlatozók, vagyis sokan, akik az év során valamilyen kapcsolatban voltak a verbita rendezvényekkel.

Előkarácsonyt tartottunk. A szeretet, a barátság kifejezésén túl Jézus születését ünnepeltük, mely keresztény életünk és egyben az igazi szeretet forrása is.

A beszélgetésekben felelevenedtek az év során közösen megélt élmények érdekes, kalandos, néha nehéz pillanatai: a nagybőjti lelkigyakorlat, ahol negyven fiatal férfi gyűlt össze, hogy az élet különböző útjairól elmélkedjen, a missziós táborok, melyek kimeríthetetlen beszédtemát jelentenek a résztvevők és a munkatársak számára, a világmisszió ünnepének előadásai, és egészen friss élményként az adventi virrasztás.

A szerény vacsora mellé igazi jókedv társult, melyet a magyar és a világ minden tájáról érkezett rendtestvérek karácsonyi énekei tettek színessé, nemzetközivé és egyben családiassá.

A novíciusok beöltözése

Alapító atyánk ünnepén a magyar rendtartomány novíciusai, akik előző év szeptember 8-án kezdték meg az újoncizót

totta eléjük, aki keresztsége előtt a csínytevések és mások bosszantásának legszélésebb skáláját „dolgozta ki” és járta

Közszegen, magukra öltötték a szerzetesi ruhát. Mivel *Juhos Ferenc* tartományfőnök angol nyelvkurzuson vesz részt, helyettese, *Szabó Imre* atya vezette a szertartást. Egy pápua új-guineai fiatal példáját állí-

végig, viszont miután Krisztus követőjévé vált a keresztség szentségének köntösét magára öltve, Szent János nevét választva a közösségépítés és a barátság példaképévé vált.

A novíciusok december elején végezték harmincnapos Szent Ignác-i lelkigyakorlatuk első harmadát, melyet a tartományfőnök atya vezetett. A második harmadot február közepén a szlovák novíciusokkal együtt a Felvidéken tartották, a harmadikra pedig a nyáron kerül sor. Kívánjuk, hogy az új-guineai fiatalhoz hasonlóan Isten kegyelme által az Ő gondviselő szeretetének követői és hírnökei legyenek a világ számára!

Szent Arnold és József-emlékév

A *Világposta* előző száma már hirdette a két verbita szent emlékévét, mely idén január 29-én, *Szent Josef Freinademetz* halálának 100. évfordulóján kezdődött és 2009. január 15-én, *Szent Arnold Janssen* halálának centenáriumán ér véget.

Nem csak a verbita missziósoknak, hanem minden kereszténynek elmélkedési témát adhat a Magyarországon jelenleg nem nagyon ismert két szent élete. Arnold és József életpéldája Isten gondviselésének életünkben való szüntelen jelenlétét mutatja meg.

A megnyitót a Názáret és a Szent Imre közösség is „házon belül” ünnepelte. A következő vasárnap viszont ismét kitérültek a misszióházak kapui.

Budapesten minden egyes nemzet, amely képviselteti magát néhány rendtestvér személyében, egy-egy nemzeti ételt készített. Ha összeszámoljuk, hogy hány országból vannak jelen, következtethetünk arra is, milyen sok vendéget fogadhattak, hogy minden elfogyjon.

Közszegen a vasárnap reggeli szentmise után a rektor atya megáldotta a két új oltárképet (melyekről a *Világposta* későbbi oldalain olvashatunk), utána pedig a négy novícius dramatikus formában bemutatta Freinademetz „kínáivá válásának” történetét. Ennek végeztével pogácsa és tea mellett beszélgettek a környékbeli hívek és a missziósok.

Szerzetesek találkozója

Már hagyománynak is tekinthetjük, hogy január 15-én, Szent Arnold ünnepén a kőszegi közösség meghívja a Misszióházba a Szombathelyi Egyházmegyében élő és dolgozó szerzeteseket.

Ennek célja, hogy a szerzeteseknek, akik egymástól nem távol élnek, mégis sokszor csak futólag, munka révén találkoznak, lehetőségük legyen kötött-

ség nélkül beszélgetni, közelebről megismerkedni.

A közösségi teremben és az ebédlőben zajló találkozót a kápolnában közösen végzett esti dicséret szakította meg, jelképezve, hogy nemcsak az összejövetel közepén, hanem életünk középpontjában is Isten szeretnénk tudni, tehát nincs olyan munka, beszédtema, melyet Őérte ne lehetne félbeszakítani.

VILÁGPÓSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele

E-mail: misszio@verbita.hu

Honlap: www.verbita.hu

Ingyenes, katolikus kiadvány,

fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik. Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felelős kiadó: P. Juhos Ferenc svp tartományfőnök

Főszerkesztő: Szerdahelyi Csongor

Tördelés: Bukovszki Antal • Korrektor: Agonás Szonja

Rendi konzulens: Zabos Róbert svp

A szerkesztőség címe: 9730 Kőszeg, Park u. 1., tel.: 94/562-205

A szerzők gondolatai

nem feltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét.

Nem kért kéziratot, fényképet nem küldünk vissza.

Nyomás: D-Plus Kft., 1037 Budapest, Csillaghegyi út 19-21.

Felelős vezető: Németh László ügyvezető

ISSN 1814-6163

Kapcsolatfelvétel a verbita missziósokkal

P. BURBELA GERGELY SVD: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.

Tel.: 06-1-424-5668 vagy 06-30-418-9196

ZABOS RÓBERT SVD testvér: 9730 Kőszeg, Park u. 1.

Tel.: 06-94-562-205

Adományok, miseszövetségi befizetések:

11600006-00000000-12713314 • Kérésre küldünk csekket, adóigazolást!

Az Istennel való találkozás öröme

Szeretettel köszöntelek benneteket Írországból, ahol ez év január 5-től április 5-ig igyekszem az angol nyelvet mélyebben elsajátítani. Leszámítva azt, hogy egy baráti futballmeccs közben eltörtém a bal kezem mutatóujját, jól vagyok.

Tényleg azt mondhatom, hogy nagyon pozitívak az első benyomásaim. Nagyon fontos számomra, hogy itt az iskolában is megélhetem a nemzetköziséget, mert nagyon sok országból vagyunk jelen, és nem csak verbiták. Hála Istennek, nagyon jó tanáraink vannak. Mindent megtesznek, hogy minél többet megtanuljunk. Az emberek is kedvesek, bár az a benyomásom, hogy még nálunk, magyaroknál is kevesebbet mosolyognak. Vasárnap elég sok fiatallal lehet találkozni a templomban, de valamiért ők sem igazán énekelnek. Jézus bemutatásának ünnepén, február 2-án, és a szerzetesek világnapja alkalmából zsúfolásig megtelt a templom.

Nagyon kíváncsi vagyok, hogy ők hogyan töltik a nagyböjt csendes napjait, amely kegyelmi időszak a keresztény ember számára, mert a keresztény élet nemcsak harc, kísértés és lemondás, hanem magában hordozza a megdicsőülést és az örömet is. Nem csupán önmegtagadást jelent, hanem ízelítőt ad a megtérés és az

Istennel való találkozás öröméből is, mert megsejtet valamit az örök élet boldogságából.

Ábrahám véres áldozatot mutatott be az Úrnak, szövetséget kötött vele, és az Úr elfogadta barátságát, új hazát és az eljövendő Messiásban új szövetséget ígért neki, aki által mindenki új hazát kap majd az örök élet földjén. Az új haza birtokba vétele, ígéretének elnyerése nem mentes a lemondástól, szenvedéstől, áldozatvállalástól. Pál apostol könnyek között inti híveit, hogy ne éljenek úgy, mint Krisztus keresztjének az ellenségei, akiknek istenük a has, hanem vegyenek erőt a kísértésen, és mondjanak le az evilági élet istentelen cselekedeteiről. Az áldozatvállalásnak van értelme, mert Isten elég erős ahhoz, hogy ígéretét valóra váltsa, és elég hatalmas ahhoz, hogy bennünket is megdicsőítsen Jézus Krisztusban. Isten megígérte, hogy mi is hasonlóak leszünk Krisztus megdicsőült testéhez. Ezen Igékben bízva, örömmel készülődünk a húsvét ünnepére.

Szent Arnold és József emlékévének elején mindenkit nagyon sok szeretettel köszöntök:

Ferenc atya, tartományfőnök

Misszió és emlékezet

Balatonfüreden tartják augusztus 18. és 23. között a missziológusok világtalálkozóját. A Missziós Tanulmányok Nemzetközi Szövetségét (IAMS) egy svéd evangélikus püspök, *Bengt Sundkler* kezdeményezésére protestáns szakemberek alapították 1972-ben. Az IAMS az elmúlt évtizedekben fokozatosan ökumenikus világ-szervezetté fejlődött. Ma már félezer protestáns, katolikus és ortodox szakember, valamint 78 intézmény a tagja.

A nemzetközi találkozó tervezett témái: A geopolitikai szempontból alaposan

megváltozott világunkban szinte mindenütt jelenlévő kereszténység globális és helyi folyamatainak dokumentálására és értékelésére stratégia kidolgozása; Az emberi önanonosság és a kiengesztelődés evangéliuma; A missziológia és a hitterjesztés távlatai.

Az IAMS elő kívánja segíteni, hogy a fejlődő országokban élő történészek is hozzáférjenek a saját térségük keresztény múltjára vonatkozó forrásokhoz, és ezek felhasználásával megírják és így birtokba vegyék saját történelmüket.

A rangos nemzetközi rendezvény helyszínét az IAMS vezetése azért választotta Magyarországot, mert szeretné erősíteni Közép-Európában a missziós lelkületet. A hazai szervező bizottság munkáját *Anne-Marie Kool*, a Károli Gáspár Református Egyetem Missziói Tanulmányi Intézetének vezetője irányítja. Katolikus részről a bizottság tagja *P. Német László SVD*, az MKPK titkára és *P. Magung Fransis* hazánkban működő indonéz verbita misszionárius.

Bővebb információ:

<http://www.missionstudies.org/>

A kölcsönt illik visszafizetni

A Szabad Föld című hetilapban február végén érdekes riport jelent meg a bajai káplánról, aki nigériai származású, de már Magyarországon készült fel a papságra. Miért van itt, és miért nem saját hazájában lelkipásztorkodik? Ágoston atya e kérdésre azt válaszolta, hogy a kölcsönt illik visszafizetni. Az ő törzsét, amely szinte teljes mértékben keresztény, fehér misszionáriusok keresztelték meg. Napjainkban pedig Európának van szüksége segítségre. Nigériában viszont bőven terem a papi hivatás. „Ha hívnának bennünket, meg tudnánk oldani a paphiányt Magyarországon, annyian vagyunk.” Az is kiderül a cikkből, hogy az afrikai káplán a plébániai farsangi mulatságra bajai sokszoknyás paraszttasszonynak öltözött.

Egyházunk igazi egyetemessége mutatkozik meg Ágoston atya szavaiban. Olyan isteni alapítású világszervezet tagjai vagyunk, amelyben a globális gondolkodás és segítőkészség, valamint a helyi hagyományokban gyökerező és abból táplálkozó öntudat nemcsak hogy megfér egymás mellett, de feltételezi is egymást. Egyszerre vagyunk egyetemesek, vagyis katolikusok és magyarok, de Ágoston atya egyetemessége és afrikaisága sem jelent számunkra idegenséget, és ez fordítva is igaz. Sok sebből vérző világunkban a keresztény testvériség példaértékű, és leginkább az olyan konkrét példákban érhető tetten, mint Ágoston atyáé.

Szerdahelyi Csongor

NAGY KINCS A MISSZIÓNAK SZENTELT ÉLET

– hirdeti világszerte a verbita emlékév mottója. Sokféle módon szentelhetjük életünket a misszió ügyének. Krisztusi küldetéséből fakadóan minden keresztény ember misszionárius a családjában, a közösségében és a munkahelyén. Nem annyira a szóbeli hírhirdetés, mint inkább a hiteles élet példa a meggyőző a mai kor embere számára.

Vannak fiatalok, akik küldetésüket városuk, hazájuk, kontinensük határain túl is meg szeretnék osztani másokkal.

A verbita missziós atyák és testvérek nemzetközi közösségeikben dolgoznak együtt Óceánia, Ázsia, Afrika, Amerika és Európa sok-sok plébániáján,

iskoláiban, kórházaiban, menekülttáborokban, szociális intézményeiben, hogy Krisztus minden ember szívében feltámadjon.

Ha szeretnéd közelebbről megismerni a verbiták közösségét, szívesen válaszol kérdéseidre:

ZABOS RÓBERT SVD testvér és **MAGUNG FRANSIS SVD** atya
 cím: Szent Imre Missziósház Názáret Missziósház
 9730 Kőszeg, Park u. 1. 1223 Budapest, Bajcsy-Zs. u. 3–5.
 tel.: 06-94/562-205
 mobil: 06-30/626-0544 06-30/592-7212
 új mail: hivatas@verbita.hu • web: www.verbita.hu

„A misszió nem áldozat, hanem kiváltság”

A budatényi és a kőszegi ifjú verbiták ismét találkoztak Kőszegen, hogy a nagybőjti missziós lelki gyakorlatra érkező fiatalokat fogadják. Az ország minden tájáról, de főleg a fővárosból és Dunántúlról érkeztek a fiatalok február 22. délutánján a Szent Imre Misszióházba. 15–35 évesig mondhatni minden korosztály képviseltette magát. Gimnazisták, egyetemisták, családosok egyaránt voltak a társalgóban, ahol Fransis atya a kereszteni hivatás néhány fontos pillérééről elmélkedve megnyitotta a hétvégét.

Krisztus elküldött bennünket, hogy akivel csak találkozunk, osszuk meg az örömhírt: nem vagyok egyedül, fontos vagyok Istennek, és társaim is vannak, akik segítenek nehézségeimben, megoszthatom velük örömeimet. E misszió (küldetés) nem áldozat, lényege nem a szenvedés. A misszió kiváltság: életünket másokkal megosztva kölcsönösen segíthetjük egymást abban, hogy a leghelyesebb döntést hozzuk meg.

Nem könnyű megválasztani egy lelki hétvége témáját. A verbita emlékévé viszont némi támpontot adott, így egy pillantást vetve Szent Arnold életére, ez is megoldódott. Arnold atya szigorú ember volt, de keménységét mindig az Istenbe vetett hit és az emberek iránt érzett szeretet és felelősségtudat vezérelte. Imádság és másokkal való egyeztetés után döntött, és eszerint folytatta munkáját.

Manapság minden arra int bennünket, hogy nem érdemes „komoly döntéseket” hozni, mivel (rosszul értelmezve és alkalmazva a mondást) az idő úgyis mindent megold. Sok minden afelel mutat, hogy dönts, de döntésed nap mint nap felülbíráható a „helyzet” szükségletei szerint. Ezáltal relatívvá tehetjük a házaságot, a szerzetességet, a papságot, a hivatásunkat és a mindennapi munkánkat...

Miért döntsek? Mi mellett? Mi lesz annak a következménye? Nem könnyű a válasz, ha van egyáltalán. A lelki gyakorlat során korosztályok szerinti csoportban a Szentírás segítségével próbál-

tunk válaszokat keresni. Nagyon sokszor lépünk kapcsolatba egymással, de melyek azok a pillanatok, amikor valóban találkozunk?

A döntéshozásban segítséget kaphatunk, ha nyitottak vagyunk egymás iránt. Talán ez a legnehezebb: „miért mondjak le arról, amit jónak látok; nem akarok rosszat...” A találkozás egyedi mert megismételhetetlen, kölcsönös, mert hatással vagyunk egymásra, ajándék, mert nem kényszeríthető, és teremtő, mert akár akarom, akár nem, valamiben biztosan elgondolkodtat vagy formál.

Hasonlóképp megfigyelhetjük azt is, ahogyan Isten fordul felénk, ahogy mellettünk áll. Krisztus életének mozzanatai, halála és feltámadása Isten irántunk való szeretetének abszolút bizonyítékai. Itt az emberi magyarázkodás és érvelés már kevés. Akarom, vagy nem, tudom vagy sem, Ő szeretetbe fogad a Szentlélekben.

Számomra a lelki gyakorlat legfontosabb eredménye (ha szabad így mondani), hogy közösen juthatunk el egy olyan pontra, mely mindennapi életünkben segítséget adhat. Ezáltal közösségé válunk, munkatársakká, hogy egy-egy téglával több legyen Isten Országának építkezésén.

Zabos Robi svd

Ádventi virrasztás a Szent Arnold Házban

Szokatlan időpontban találkozott mintegy ötven fiatal az ország minden tájáról a budatényi Szent Arnold Leleki Gyakorlatos Házban. Legtöbben egyenként érkeztek, mások kisebb csoportban. Messziről látható volt, hogy ki az, aki ismerős erre-felé, és ki az, aki először jön. Az újak talán másképp képzeltek el egy misszióházat, de a cím stimmel, így óvatosan, de közeledtek a bejárat felé. A sötét téli hidegből az üvegen keresztül a regisztrációs asztalt megpillantva, mindenki felsóhajtott: megérkeztünk. Isten hozott benneteket – hangzott a válasz.

Burbela Gergely atya, a virrasztás házigazdája rövid bemutatkozás után mindenkit meghívott egy jó meleg teára, hogy a kinti téli hidegnek még az emléke is feledésbe merüljön, és helyét bensőséges isteni melegség töltsse be. Ennek eszköze egy elmélkedés volt, mely felhívta a figyelmet arra, hogy életünk fordulópontjait nem engedhetjük el magunk mellett. A döntése-

ket meghozzuk, de a körülmények változásával feledésbe merülnek. Kitartani mellettük nem maradiságot jelent, hanem Istenbe merülést, a benne való bizonyosságot. Ő eldöntötte, hogy megszületik bennünk. Nekünk csak fogadnunk kell Őt.

A közös elmélkedés után kiscsoportban mindannyian elmondhattuk saját tapasztalatainkat, amelyek mindig közelebb visznek bennünket a másikhoz. A többiek tapasztalatait birtokolni nem más, mint egymásból birtokolni valamit. Az emberi kapcsolat a találkozás, a találkozás pedig a barátság alapja. Mindannyiunkban megszületik karácsonykor az Úr, tehát egymást megismerve Krisztust ismerhetjük meg közelebbről.

A beszélgetés meghitt, nyugodt, csendes szentségimádás választotta el az éjféle szentmisétől a Szentlélek-kápolna halvány fényeibe burkolózva. Az Oltáriszentségtől balra lévő oszlopon a „kereszt nélküli Megfeszített” halvány fényben azt sugallta,

hogy „a keresztet én végig vittem az úton helyetted is, és a mennyei Atya lábai elé tettem váltságul érted”. A jobb oldali oszlopon pedig a Szűzanya több száz éves szobra a kegyelem állandóságára emlékeztet, melyet nekünk is ugyanúgy kell közvetítenünk embertársaink felé, ahogyan ő teszi.

Az éjféle szentmise végére mindenki fáradt volt a hátunk mögött álló hét terhei miatt. Ezért a virrasztás egy furcsa, rendhagyó fordulatot vett. A ház nagytermében előkerültek a gitárok, dobok és a különböző országokból érkezett missziósok ízelítőt adtak saját kultúrájuk karácsonyi énekeiből.

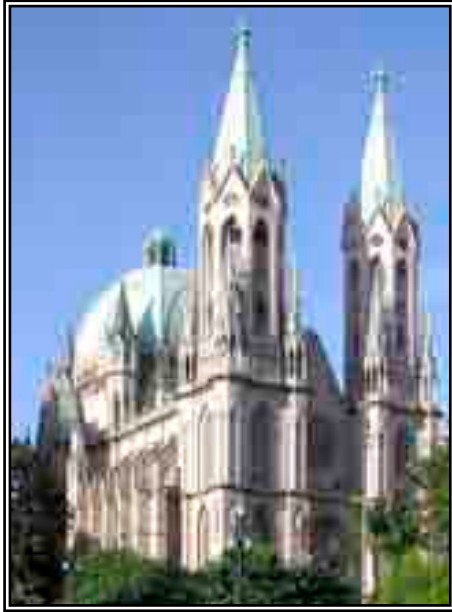
Amikor a kertben beszélgettünk, énekeltek – aminek a szomszédok hajnali fél négykor nem biztos, hogy annyira örültek mint mi –, furcsának tűnt, hogy hamarosan virrad, a fáradságnak viszont semmi nyoma. Reggel mindenki frissen indult hazafelé, akár egy jó pihenés után.

Húsvét után, április 26-án, szombatán délután hat órakor ismét találkozhatunk a Szent Arnold Házban, hogy együtt virrasztva megünnepeljük a Feltámadást, és megosszuk egymással annak örömét. Szeretettel várunk!

Zabos Robi svd

... SOKSZÍNŰ VILÁGEGYHÁZ ... SOKSZÍNŰ VILÁGEGYHÁZ ... SOKSZÍNŰ VILÁGEGYHÁZ ...

■ **SAO PAULO: INTERNETROBBANÁS BRAZÍLIÁBAN.** A *Misna* hírügynökség szerint Brazíliában az otthoni internet-eléréssel rendelkezők tábora 2006 októbere és

2007 októbere között elérte a 30 millió felhasználót, amit 43,7 százalékos növekedést jelent. A 187 milliós lakosú Brazíliában a háztartások 16 százaléka rendelkezik internettel. Egyéb helyeken, mint pl. iskolákban, könyvtárakban, internet kávézókban és a munkahelyeken 39 millió felhasználó böngészheti a világhálót, ami 21 százalékkal több, mint tavaly. Az egy főre jutó havi internethasználat ideje 23 óra 12 perc. Brazília ezzel megelőzi Franciaországot (19 óra 22 perc), az Egyesült Államokat (19 óra 19 perc) és Japánt (18 óra 21 perc). (Agenzia Fides)

■ **VATIKÁN: AZ AMNESTY INTERNATIONAL ELVESZÍTHETI A KATOLIKUSOK TÁMOGATÁSÁT.** Renato Martino bíboros, az Igazságosság és Béke Pápai Tanácsának elnöke felszólította a katolikus híveket, hogy vonják meg támogatásukat az Amnesty International nevű emberjogi szervezettől, mivel már nem védelmezi az élethez való jogokat. A szervezet ugyanis a közelmúltban az abortusztilalom megszüntetését is zászlajára tűzte. Az Amnesty Internationalt Peter Benson alapította 1961-ben azzal a céllal, hogy az emberi nem elidegeníthetetlen jogait védelmezze világszerte. A katolikus tanítás szerint az élet a fogantatással kezdődik, tehát a magzatnak is joga van élethez. (Zenit.org)

■ **EGYESÜLT KIRÁLYSÁG: VILÁGSZERTE AZ EMBEREK KÉTHARMADA VALLJA, HOGY A HÁZASSÁG EGY ÉLETRE SZÓL.** Mit jelent a szerelem, a romantika és a házasság a XXI.

században? Ezekre a kérdésre kereste a választ egy 46 országra kiterjedő internetes közvélemény-kutatás. A 25 ezer megkérdezett kétharmada szerint a házasság életre szóló kötelék. (SkyNewswrite.com)

■ **HONGKONG: 75 ÉVIG IMÁDKOZTA A RÓZSAFÜZÉRT.** 110 évesen meghalt Hongkong legidősebb embere, P. Nicholas Kao Se-Tsien trappista szerzetes, aki 1932 óta minden nap 15 alkalommal imádkozta el a rózsafüzért a világbékéért. Kao atya nemcsak Hongkong legidősebb embere volt, de a legidősebb kínai pap is. Dom Anastasius Li trappista előljáró szerint Kao atyát álmában érte a halál december 11-én. Az 1897. január 15-én, Fudzian államban született katolikus pap átélte Kína viharos XX. századi változásait. (ENI)

■ **NEW YORK: EGYESÜLT ÁLLAMOKBELI KERESZTÉNY ÉS MUSZLIM VEZETŐK A KÖZÖS ALAPOKAT KERESIK.** Az Egyesült Államokban a történelmi keresztény egyházak vezetői pozitívan fogadták az amerikai muszlim vezetők kezdeményezését, hogy együtt keressék a két monoteista vallás hagyományainak közös alapjait. Közel 300 keresztény vezető támogatja az „Együtt szeretni Istent és a felebarátot” című dokumentumot. Ez a felhívás arra ösztönzi a muzulmán és a keresztény híveket, hogy törekedjenek Isten legfőbb kérésének eleget tenni: szeretni Istent és embertársainkat. (ENI)

■ **USA: EGYRE KEVESEBB A HELYI SZÜLETÉSŰ PAP AZ EGYESÜLT ÁLLAMOKBAN.** Az amerikai katolikus templomokban a lelkipásztori munkát egyre inkább a betelepültek veszik át, mivel az amerikai papok száma rohamosan csökken. A helyi papi hivatások hiányát csak nemzetközi segítséggel tudják pótolni. Ez azt jelenti, hogy a szentmiséket egyre inkább ázsiai vagy afrikai papok mutatják be amerikaiak helyett. A 2006/07-es tanévben a washingtoni Georgetown Egyetemen a 761 teológus hallgató egynegyede más országból származott. A külföldről érkezettek száma az utóbbi évben 23 százalékkal nőtt. A szeminaristák 83 országból jöttek és kétharmaduk a felszentelés után az Egyesült Államokban fog szolgálni. A külföldi kispapok

29 százaléka szerzetes.

Jelenleg 5500

„vendégpap”

vesz részt a lelki-

pásztori munkában az Egyesült Államokban. Sokan érkeznek Vietnámból, Mexikóból, a Fülöp-szigetekről, Nigériából, Lengyelországból, Indiából és Afrika különböző országaiból. „Nélkülük nem boldogulnánk, mert hála Istennek nagyon sok katolikus él ebben az országban” – nyilatkozta az egyetem rektora. (www.thefacts.com)

■ **VELENCE: ME-**

CSET EGY KATOLIKUS

TEMPLOMBÓL. Hi-

szik vagy sem, egy

plébániatemplom

minden pénteken

mecssetté alakul át,

hogy muzulmán

testvéreinknek helyet

biztosítson

imáikhoz. Mindez pedig

Velence mellett,

a romantika városában,

Ponzanóban a Mi-

asszonyunk Mennybemenetele plébánia-

templomban történik. „Fölösleges vallási

párbeszédre beszélnünk,

ha közben rájuk

csapjuk az ajtót. II. János Pál pápa kedves

muzulmán testvéreimnek

nevezte őket. Hogyan

is zárhatjuk ki őket

templomainkból?” – nyilatkozik

a 69 éves Don Aldo

Danieli plébános. Ponzanónak

11 500 lakosa van,

közülük 232 család

bevándorló, ami

nagyjából 650 embert

jelent. Főleg Észak-

Afrikából és Kelet-Európából

települtek be. Don Aldo

két évvel ezelőtt

döntött úgy, hogy

megnyitja templomát

a muzulmán

bevándorlóknak, sőt

még a plébániából is

adott át helyiségeket

a használatukra. Átlagosan

kétszáz muzulmán

gyűlik össze

imádkozni

péntekenként

a templomban. Ramadan

hónapban a számuk

ezer-ezerkétszázra

nő. Don Aldo atya

döntése több hívőben

is nemtetszést váltott

ki. „Nem kértem a

püspök külön engedélyét,

mert úgy gondolom ez egy jó

cselekedet a részemről. Hogy

jót tehesünk, ahhoz nem

szükséges az engedély.

És egyébként is

idősebb vagyok, mint

a püspök, és a

szemináriumban

tanítottam is őt.”

Don Aldo szilárd az

elhatározásában.

Megvallja, hogy

„jobb egy imádkozó

muzulmán, mint egy

nem imádkozó

keresztény”. Az

utóbbi két évben

több olyan

levelet is kapott

Don Aldo, amiben

azt ajánlják neki,

hogy „maradjon a

saját nyája

mellett”. A

levelek arra

figyelmeztetik,

hogy „ezek az

emberek

bevándorlókként

jöttek, és

majd maguknak

követelik a

helyet, és

minket meg

kidobnak.”

Don Aldo

minderre így

válaszol: „A

pápa arra

buzdított,

hogy tárjuk

szélesre az

ajtónkat

Krisztus

előtt: Krisztus

a muzulmánokban

is ott él.”

(mangalorean.com)

Ford. Brinkács Krisztián SVD testvér

Boldog, aki olvassa

A magyar püspökök – protestáns testvéreinkkel közösen – a 2008-as évet a Biblia Évének hirdették meg. Adja Isten, hogy a Biblia mindannyiunk számára ma is eleven örökség, egyéni és közösségi életünk megtartója, erőforrása legyen. A január elsején felolvasott püspökkari körlevélből idézünk.

Krisztus a Szentírás megértésének kulcsa

Amint a Betlehemben született gyermekben Isten megtestesült Fiát imádjuk, úgy a Szentírásban mi, keresztények Isten Szavát, Isten Igéjét tiszteljük. Hisszük és valljuk, hogy az ószövetségi jövendölések Isten ígéretei voltak, amelyek Jézus Krisztusban teljesedtek be: Ő a Szentírás megértésének a kulcsa. Az ember sok mindent megtudhat a világról, fölismerheti még Isten létét is, azonban Isten üdvözítő tervét csak az Ő kinyilatkoztató szavából ismerhetjük meg.

Ó- és Újszövetség együtt a Biblia

Hosszú évszázadokon keresztül készítette elő az ószövetségi kinyilatkoztatás az Üdvözítő útját, kirajzolódott a Megváltó alakja, a Megváltó, aki megszabadítja népét, aki végül is az egész emberiségnek békét és boldogságot szerez: kiengesztelődést Istennel és kiengesztelődést egymással. Ennek a Messiásnak az alakja Izaiás prófétánál mint szenvedő szolga jelenik meg, amit később maga Jézus is vállal. Jézus élete, csodái, működése, majd megváltó kereszthalála és feltámadása meggyőzték a tanítványokat arról, hogy benne teljesedtek az ószövetségi ígérek. A feltámadás után maga az Üdvözítő világítja meg az emmauszi tanítványoknak az Írások értelmét. Öröm töltötte el az első keresztény közösséget, amikor a feltámadás fényében megértették, hogy Isten ígéretei Jézusban teljesedtek be. A keresztények azután Krisztus életét, tanítását, csodáit, halálát és feltámadását örömhírként adták tovább. Ezt az örömhírt pedig hamarosan írásban is feljegyezték. Ezeknek az írásoknak a gyűjteményét nevezzük Újszövetségi Szentírásnak, amely az Ószövetség könyveivel együtt alkotja a Bibliát.

Az Egyház élő hitét fogalmazza meg

A Biblia Isten üzenete. Az Egyház élő hite fogalmazódik meg a Szentlélek által sugalmazott szerzők írásaiban, ezért az Egyház

a Biblia őrzője és hiteles magyarázója. A két szövetség egyetlen és szerves egységet alkot. Az Ószövetség az Újszövetségben bontakozik ki, az Újszövetség pedig benne rejlik az Ószövetségben. Nem választhatjuk el őket egymástól. Összetartoznak, mint ígért és beteljesedés.

A könyvek könyve

A Biblia az alapja keresztény életünknek, és nagy érték az egész emberiség számára. A Szentírás európai kultúra bőséges és el nem apadó forrása. A Biblia a legtöbbször és a legtöbb példányban kinyomatott könyv, a könyvek könyve. Örömmel fedezzük fel, hogy régi magyar irodalmunk, könyvnyomtatásunk, művészetünk emlékeit éppúgy megihlette a Biblia, mint ahogy ma is jelen van szólásainkban, szokásainkban, közösségi életünkben.

Közösségalkotó erő

A Szentírás életformáló útmutatást. Nélküle Jézus Krisztust nem ismerhetjük meg, mert „aki nem ismeri a Szentírást, nem ismeri Krisztust” – mondja Szent Jeromos. Ha másért nem, hát ezért is érdemes elolvasnunk a Szentírás könyveit.

Nagyon fontos, hogy ha még nem volna, szerezzünk be mai magyar nyelven olvasható Bibliát az Egyház hiteles magyarázataival. Rendszeresen olvassuk, mértsünk ebből a bővizű forrásból, elmélkedjünk róla nap mint nap, és elmélkedéseink eredményeként tűzzünk magunk elé kisebb-nagyobb feladatokat. Válaszoljunk arra az isteni hívásra, amely a Szentírásról keresztül mindnyájunkhoz szól. Olvassuk a Szentírást közösségben is, vegyünk részt bibliaórákon, hiszen a Szentírás közösségalkotó erő is.

Szent Pál példája

2008-ra XVI. Benedek pápa meghirdette Szent Pál apostol jubileumi évét. Ő nemcsak az Újszövetség számos könyvének szerzője, hanem az az ember is, akinek életében Krisztus gyökeres fordulatot hozott. Róla kell példát vennünk, amikor a Szentírásban található örömhírt nemcsak elfogadjuk és a magunkénak valljuk, hanem igyekszünk továbbadni a mai kor embere számára.

Ezt az örömet és igyekezetünket fejezi ki az ideai magyarországi Biblia Éve számos programja.

Kincsünk a misszió! – Missziós táborok 2008

A madarak már csiripelnek, az első virágok már nyílnak, itt az ideje, hogy megtervezzük nyári programjainkat. Sok szeretettel várunk a verbita missziósok minden érdeklődő **gyermekét és fiatalát** a nyári **missziós táborokba!** 2008 Szent Arnold alapító atya és Szent József első verbita misszionárius emlékére a verbiták és barátaik számára, egyben a magyar egyházban a Biblia éve. Ezért ideai mottónk: **„Kincsünk a misszió!”**, melyet Krisztustól kaptunk, és a Szentírásban az evangélisták hagytak ránk. Az elmúlt hat év során megszokott módon idén is beszélgetések, hazánkból és a missziókból érdekes érkezett vendégek érdekes előadásai várunk ránk, s emellett sok kirándulás, kézműves és kulturális programok.

Helyszín és időpont:

Gyermektábor (6–13 éves korig) a premontrei nővérekkel együtt:

Zsámbék – 2008. július 1–6.

Első ifjúsági tábor (14–25 éves korig) a verbita Ifjúsági Házban:

Kőszeg – 2008. július 15–20.

Második ifjúsági tábor (14–25 éves korig):

Tornyszentmiklós vadászastély – 2008. július 26–31.

Ezt a tábort idén a Szombathelyi Egyházmegyével közösen szervezzük.

Információ és jelentkezés: **ZABOS ROBI SVD** testvér, Szent Imre Missziósház, 9730

Kőszeg, Park u. 1., Pf.: 74.

tel.: 94/562-205, 30/626-0544 • e-mail: misszio@verbita.hu • web: www.verbita.hu

Részvételi díj:

gyermektábor 7.000 Ft • ifjúsági táborok 7.500,- Ft

Ha valaki szükségét érzi, személyes megbeszélés alapján a díjat mérsékeljük vagy elengedjük.

Az összeg **jelentkezés után a Missziós Titkárság** bankszámlaszámára

(Erste Bank: 11600006-00000000-12713314) fizethető be, melyhez csekket küldünk.

Hála Istennek és jövevőinknek, a kezdeti aggodalmak ellenére tavaly is megvolt a táborok minden szükséges kelléke. **Missziós imaközösségek, plébániák, személyes jövevők** serege gyűjtött élelmiszert, kézművességhez szükséges alapanyagokat, és pénzületi támogatás is érkezett. Ennek köszönhetően (bár sajnos a nagy áremelések miatt idén már rákényszerültünk, hogy emeljük a tábori részvétel díját), sok táborhoz képest alacsony árat tudunk megszabni. Az idejében is szeretnénk kérni azok segítségét, akik ha munkájukkal nem is, de talán **adományukkal támogatni tudják a táborozó fiatalokat.** A legkisebb összeget is **hálásan köszönjük.**

A **Missziós Titkárság** bankszámlaszáma:

11600006-00000000-12713314 (Erste Bank)

A közlemény rovattal feltétlenül kérjük feltüntetni:

Adomány a tábor javára

Egy ember, aki valamit a fejébe vett

„Úgy nőtt fel előttünk, mint a hajtás, és mint a gyökér a szomszagos földből. Nem volt sem szép, sem ékes, hiszen láttuk, a külsejére nézve nem volt vonzó.” (Iz 53,2)

Ezekkel a szavakkal mutatja be Izajás próféta Jézust. Én is ezekkel szavakkal szeretném röviden jellemezni a verbita rend alapítóját, *Szent Arnold Janssent*. 1837. november 5-én született, egy németországi kis faluban, Gochban. Tizenegy gyermek között ő volt a második. Apja földművesként dolgozott, de fuvarozással is foglalkozott. Nem gazdag családban született, de a szülei és a testvérei igaz emberek voltak Isten előtt. Ezért Arnold is Isten igéjével nőtt fel, később egyházmegyei pap lett belőle. Egy kisvárosban tanított matematikát és természettudományokat. Szigorú tanár volt.

Szerette az evangéliumot hirdetni, fontosnak tartotta, hogy mindenki megismerje Jézust, főleg azok, akik még nem hallotta róla. Fejébe vette, hogy létrehoz egy missziósokat képző intézményt, hogy a német katolikusok is felkészülhessenek a missziós szerzetesi hivatásra. Ehhez engedélyt kellett kérnie püspökétől, aki a következőképpen válaszolt kérésére: Ki vagy te? Miből akarod felépíteni azt a házat? Csak két lehetőség van, vagy bolond vagy, vagy pedig szent. Szent lett.

Abban az időben nagyon nehéz volt a keresztények élete Németországban, mert az egyházüldözés sok bajt okozott a német katolikusoknak. Akinek azonban olyan terve van,

Togói portré

Édestestvéreivel

ami Istennek is tetsző, az mindig sikerül. Bármilyen baj történik, nem számít. Ezt volt Arnold sikerének titka.

Az egyházüldözés miatt Hollandiában, a német határ közelében, Steylben alapította meg az első missziósházat 1875-ben, amelyből a világszerte ismert Isteni Ige Társasága fejlődött ki. Szent Arnold Janssen ismerte az idők jeleit. Észrevette, hogy a férfi misszionáriusok nem juthatnak el mindenkihez, akinek szüksége van Krisztus

örömhírére. Úgy látta, hogy bizonyos területeken a nők érzékenysége sokkal jobban megnyeri az emberi szívet. Ezért, hamarosan női

missziós rendet is alapított. Őket a Szentlélek Szolgálói Nővérek névre keresztelte el (SSpS). A világ minden táján eredményesen dolgoznak.

Arra is rájött, hogy a misszió eredménytelen támogató imádság nélkül. Ezért megalapította a harmadik rendet is, a Szentlélek Szolgálói Örökimádó Nővérek Társaságát, akik szüntelenül imádkoznak a misszióért és a világért.

Ma több mint hetven országban dolgoznak verbiták. A nővérek is sok országban vannak jelen. Érdekes, hogy maga Arnold Janssen sehova sem ment misszióba. Egyszer azt mondta: „Én már túl öreg vagyok, nem tudok misszióba menni.”

Ez azt jelenti, hogy nem mindenkinek kell más országba mennie, mindenki tud segíteni valamiben, bárhol is él, vagyis minden keresztény misszionárius.

Gondolkozz el: Vannak terveid? Ha vannak, milyenek? Mit teszel a misszióért? Mit fogsz tenni a misszióért?

Imádkozzuk együtt Arnold Janssen imáját: „Az Ige világozása és a kegyelem lelke elől hátráljon meg a bűn sötétsége és a hitetlenség éjszakája, és éljen Jézus szíve az emberek szívében.”

Tengan Sebastian SVD

Szent Arnold Janssen, a verbita rend alapítója

1837. november 5-én, Gochban született
 1855–1859: Matematikai, filozófiai, természettudományi tanulmányok Münsterben és Bonnban
 1859–1861: Teológia tanulmányok Bonnban és Münsterben
 1861. augusztus 15.: Pappá szentelés a münsteri dómban
 1861–1873: Tanár a bocholti polgári iskolában
 1866: Megszervezi az imaapostolságot a német nyelvterületen
 1874. december 3.: A Roermondi Egyházmegye (Hollandia) engedélyezi a missziósház megalapítását
 1875. szeptember 8.: A Szent Mihály Missziósház megnyitása Steylben, egyben az Isteni Ige Társasága megalapításának napja
 1876. január 27.: A steyli nyomda megnyitása
 1878: Megjelenik az első verbita folyóirat, a „Die heilige Stadt Gottes” (Isten szent városa)
 1878: Az első missziós szerzetestestvér felvétele a közösségbe
 1878: Az első hithirdetők küldése Kínába: Josef Freinademetz és Johannes Anzer, aki később püspök lett Kínában
 1886: A Szentlélek Szolgálói missziós nővérek közösségének megalapítása
 1889: A Szentlélek Szolgáló Örökimádó nővérek közösségének megalapítása
 1909. január 15.: Arnold Janssen halála a steyli missziósházban
 1975. október 19.: Boldoggáavatása
 2003. október 5.: Szenttéavatása

Arnold és József atyák emlékéve mennyei születésnapjuk centenáriumán

Szent Arnold Janssen a Kulturkampf idején papként és tanárként dolgozott Németországban.

Matematikai és természettudományokat tanított tizenkét éven keresztül Bocholtban. Nem volt semmilyen szempontból kiemelkedő tanáregyéniség sem munkatársai, sem diákjai szemében. Hacsak nem egy dologban, ahogyan az iskola igazgatója írta róla: mindig a legnagyobb precizitással és szorgalommal készítette elő óráit, a kísérleteket, tartotta rendben a szertárat, javította a dolgozatokat.

Papként viszont éppen ellenkezőleg. Korán kiemelkedett az átlagból. Már szemináriumi éveit alatt csatlakozott az imaapostolkodáshoz, mely egész életét és munkáját meghatározta. Az imádság híve apostola volt élete minden mozzanatában. Célja, hogy minden embert megtanítson úgy imádkozni, hogy az valóban őszinte és

személyes hitbeli meggyőződésen alapuljon. Semmilyen áldozattól nem ijedt meg, hogy Isten eszköze legyen. Fáradhatatlanul járta Németországot és Ausztriát. Ez tette őt vándorapostollá.

Az imaapostolkodás által került közelebbi kapcsolatba a környező országokban létrehozott közösségekkel, amelyek azzal a céllal jöttek létre, hogy misszionáriusokat képezzenek a tengeren túli országok számára. Nem hagyta nyugodni a gondolat, hogy hazájában, Németországban nincs ilyen közösség. Az állam egyházellenes politikájának (kulturkampf) következtében templomokat kellett bezárni, szerzetesrendek, egyházi közösségek szüntették be tevékenységüket. Újak létrehozására nem volt reális esély.

Arnold azonban nem adta fel. Ő az imádság embere volt. „Egyikünk sem veszi elég komolyan, hogy Isten ha valamit

jónak lát, és szeretné, hogy megvalósuljon, megteszi, ha azt imában kérjük Tőle” – írta évekkel később egyik misszióban dolgozó rendtestvérének. E meggyőződésének háttérében valami konkrét tapasztalat lehetett. Terve az volt, hogy a kultúrharc következtében munkanélkülivé vált papokat összegyűjti és missziós képzésben részesíti őket, hogy távoli országokban folytathassák papi hithirdető hivatásukat. Nem gondolt szerzetesrend alapítására, de Isten más úton vezette.

Steyl jelentéktelen falucska volt Hollandiában, Németországtól mindössze két kilométerre. Egy tönkrement kocsmáépületét vásárolta meg, melyből felépült a Steyli Missziósház. 1875. szeptember 8-án nyílt meg, de nem volt ember, aki nagyobb reményeket fűzött volna a kezdeményezéshez. „Olyan időben élünk, amikor minden bizonytalan, és pusztulásra

Utcai Dávid: Arnold és József atyák (Ké)

Szent Josef Freinademetz, az első verbita misszionárius Kínában

1852. április 15.: A dél-tiroli Oiesben született, az Osztrák–Magyar Monarchia állampolgáraként
 1862–1867: Gimnázium, filozófiai és teológiai tanulmányok Brixenben, Dél-Tirolban
 1875. július 25.: Pappá szentelték a Brixeni Egyházmegyében
 1876–1878: Káplán St. Martinban
 1879: Belép a steyli közösségbe
 1879. március 2.: Kínai misszióba indul
 1879–1881: Hongkongban ismerkedik a kínai nyelvvel és kultúrával
 1882: Megérkezik Puoliba (Dél-Santung tartomány)
 1882–1884: Vándor hithirdető
 1886: Örök fogadalmat tesz mint verbita misszionárius
 1886–1890: Vándor hithirdető
 1892: Az egyházmegyei zsinat koordinátora
 1893–1894: A hitoktatóképzés vezetője
 1895–1897: A papi szeminárium vezetője
 1897: Meggyilkolják két társát, Nies és Hente atyákat
 1897: Német csapatok megszállják Kiachow-öbölt
 1900: Boxerlázadás
 1900: Tartományfőnökké nevezi ki Arnold atya
 1904–1907: A központi ház kiépítése Taikiában
 1908. január 28.: Halálának napja
 1975. október 19.: Boldogáavatása
 2003. október 5.: Szenttéavatása

Őszegi kápolnánk jobb oldali oltárképe)

Josef atya püspöke boldogan fogadta a fiatal pap kérését, hogy misszionárius szeretne lenni. 1878-tól a steyli misszionáriusok közösségének tagja lett, és egy évvel később már egy huszonhét éves lelkes és illúziókkal

és nyíltan, szeretem Kínát és a kínaiakat. Most, hogy a nyelvvel már nincsenek nagy nehézségeim, és hogy a népet és életmódját ismerem, Kína otthonommá és csatateremmé vált, ahol egyszer el szeretnék esni.” A boxerlázadások idején, mikor minden európai menekült az országból, ő maradt, és ezzel köszönt el távozó társaitól: „Én a mennyországban is kínai akarok lenni.”

* * *

van ítélve, és ön most valami egészen újat akar elkezdni” – mondta neki *Melchers* kölni érsek, mikor Janssen bemutatta neki terveit. Arnold atya tizenkét éves tanári tapasztalatai alatt megtanulhatta: a kedvezőtlennek tűnő helyzet nem szabad, hogy az ember kedvét szegje: „Hogyha lesz valami a házunkból, akkor azt Isten kegyelmének köszönjük, és ha nem lesz belőle semmi, akkor alázatosan beismerjük, hogy nem voltunk méltók a kegyelemre.”

Az első év nehéz volt. Néhány társával a személyes fennmaradásukat is alig tudták biztosítani. Az imádságra azonban Isten odafigyel! E közösség negyedik század alatt majdnem ezer misszionáriust küldött a világ minden tájára. Legelsőként *Szent Josef Freinademetz*et, egy dél-tiroli ladin nemzetiségű papot, aki az Osztrák–Magyar Monarchia állampolgára volt.

telt fiatal érkezett Kínába. Ezt a lendületet gyorsan megtörte a valóság. Nem fogadták tárt karokkal. Gyakran „európai ördögnek” csúfolták őt, aki az egész életét nekik akarta szentelni. Egy év után teljes családottságában úgy érezte, hogy Isten sokkal kevesebb képességgel áldotta meg a kínai embert, mint az európaiat. E nép fiai nem képesek arra, hogy magasabb eszméken elmélkedjenek – gondolta. Közben mindennel próbálkozott. Hájából csak egy csomó maradt a tarkóján, melyhez fekete műcoppot erősített, szakállat növesztett, fekete európai reverendáját felváltotta a kínai kék tóga, a börcipőt a lencipő. De belül európai maradt. Az élet- és gondolkodásmód megváltoztatása sokkal nehezebb és fájdalmasabb. 1886-ban, örökfogadalmára való készülődése alatt viszont már másképp fogalmazott: „megmondom nektek őszintén

Jelenleg az Isteni Ige Társasága (verbiták) az egyik legnagyobb missziós szerzetesrend. Az Arnold atya által alapított két női missziósrend, a Szentlélek Szolgálói (missziós nővérek) és a Szentlélek Szolgálói Örökimádó Nővérek közösségével együtt az Arnold-család ma már tízezer tagot számlál.

Mikor a missziós mű már jó úton és biztosan haladt előre, József atya 1908. január 29-én, Arnold atya pedig 1909. január 15-én visszatértek az Atyához, és azóta szentként kísérik szerzetesközösségeik életét.

Haláluk századik évfordulója alkalmából az Isteni Ige Társasága a 2008-at Szent Arnold Janssen és Szent Josef Freinademetz-émlékkévvé nyilvánította. Minden rendezvény az ő életükről és lelkiségükről való ismereteink elmélyítését szolgálja.

A hit és a bátorság embere

Nálunk a Fülöp-szigeteken hagyomány a rendben, hogy minden évfolyam választ magának védőszentet, aki felszentelésükig megadja a csoport identitását. A mi évfolyamunk patrónusa Szent József Freinademetz volt a posztulátus kezdetétől. Én ezt annak idején nem tartottam különösebben fontosnak.

Úton Magyarországra azonban szembetaláltam magam Szent József missziós életművének jelentőségével. Az ő útja nem volt egyszerű. Szembe kellett néznie és meg kellett küzdenie emberi gyengeségeivel, otthona elhagyásával és az idegen, új világ befogadásával. Példája segítségével a missziós élet egyre életszerűbbé vált számára, segítségemre volt lelki felébredésem is. Világossá vált számomra, hogy a missziósnak nem egyszerű az élete. Egyre

Még mindig küzdök a nehézségekkel. Még mindig lehetetlennek tűnik nekem, hogy egyszer rendesen megtanulom ezt a nyelvet, de Jézus Krisztus-

*Küldetése
Kínába*

inkább szembesülök a valósággal és a befogadás értelmével. Nagyon megnőtt a távolság a családom és köztem. Nehéz volt búcsút mondani, különösen a nagyszüleimnek, akik egyre idősebbek és betegebbek. Az elválás pillanata nem volt könnyementes, úgy éreztük, mintha utoljára látnánk egymást. Ugyanakkor érdekes módon az elválás pillanataiból sikerült hitet és bátorságot merítenem.

Magyarországon minden új lesz. Az időjárás télen nagyon hideg, nyáron nagyon meleg, az ételek teljesen más ízűek, mint Ázsiában, olvastam a földrajzkönyvben. El nem tudtam képzelni, milyen érzés lesz itt lenni. Hogyan fogom türelemmel viselni a nyelvtanulás nehézségeit, a tényt, hogy az asztalnál nem beszélünk más nyelven, csak magyarul? Kivel fogok tudni beszélni, kitől kérhetek segítséget, és meddig maradok néma? Végül tartottam a sokféle emberből álló közösségtől: lesznek ott magyarok, ghánaiak, indiaiak, lengyelek, vietnamiak és mások. Hogyan gondolkoznak?, Hogyan fogalmazzák meg mondanivalójukat?, Hogyan dolgoznak? és még sok más kérdés tolongott a fejemben.

Utazás közben idelélé két dologban voltam biztos. Az első, hogy Isten hívott engem ide, és ő lelkesített és bátorított, amikor ígert mondtam az idejövetelemre. Másodszor, a szeretet nyelvét minden ember megérti, és ez minden ember szívébe be van ágyazva. A szeretet tartja egybe a missziós közösségünket a nehézségek és a különbözőségek ellenére. Ez tartja életben bennünk Isten missziós munkáját, és teszi hatékonyá a megtestesült Igéről tett tanúságunkat.

Síremléke

megőrizte, amikor elhagyta otthonát, hogy hirdesse az örömhírt minden embernek.

nak, a megtestesült Igének minden lehetséges. Legyen meg az Ő akarata az egész életem során, és ne az enyém. Szeretnék nyitott, fogékonny és engedelmes missziós szerzetessé válni bárhol, ahova az Úr hív engem. Hadd növekedjen bennem a kicsi mag és az egyszerű ihlet, amit Ő ültetett belém. Az Úr tartsa meg bennem a hitet, ahogy Szent József is töretlenül

*Kínai
méltóságokkal*

Elmer Hernandez SVD

Jelek és küldöttek, mint Jézus

A megszentelt, vagyis a szerzetesi élet napját Gyertyaszentelő Boldogasszonykor, február 2-án ünnepeljük. Ebből az alkalomból körlevelet adtak ki a magyar püspökök. Az alábbiakban ebből idézünk.

Erő az erőtlenségben

A szerzetesség első, talán legszembeötlőbb vonása a hatalomról való lemondás. Ez az eszköztelenség Jézus szegénységét és szelídségét idézi. A szerzetes mögött nem áll világbirodalom hadserege vagy a világcégek anyagi forrása. Mégis hatékony. Olyan erő sugárzik belőle, amely áttöri a közöny és a cinizmus falait. Minden nehézség ellenére képes jól tenni, igaz életet élni, és meggyőző arról, hogy az emberség sebei gyógyíthatók.

A szerzetes vállalja saját határainak megtapasztalását, a saját valóságát: sebeit, kudarcait, botlásait, és így keresi az Istent. A szerzetes az elesett emberek mellett áll, akiket nem vagy csak nehezen vállal a világ. Otthon van köztük, a „legutolsók felebarátjává” válik.

Így tesz tanúságot arról, hogy az „ember a legnagyobb érték minden idők társadalmában”.

Életszentség

A megszentelt életet élő ember Istent keresi az ember világában. Szerzetestestvéreink - mint Teréz anya is - arról számolnak be, hogy meg is találják. „Nem vagyunk igazi szociális munkások - mondja Teréz anya. - Az emberek azt gondolhatják rólunk, hogy szociális munkát végzünk, de valójában szemlélődők vagyunk a világ kellős közepén. Mert napi huszonnégy órában Krisztus testét érintjük.” A szerzetes tehát Isten közelségében él az ember világában. Úgy él Isten jelenlétében, hogy mások számára is világossá válik: Isten közel van, engem is meg akar szentelni. Nem távoli, titkos, csak a kiválasztott keveseknek szóló életszentség ez, hanem mindenki számára elérhető.

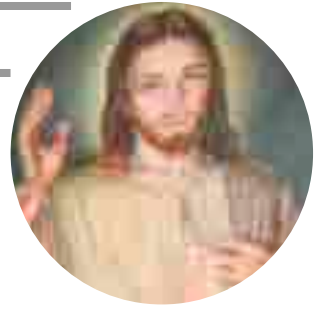
Jézus követése

A szerzetesek Jézus szorosabb követésére vállalkoznak. A szüzességben, a szegénységben, az Atyának való engedelmisségben élő Názáreti Jézus életét követik, hogy a lehető legközelebb kerüljenek hozzá, és általa az Atyához. Jézus nem aszketikus megfontolásból rendezte így az életét, hanem azért, mert próféta volt: Isten országának a jelévé lett. Arról tett tanúságot, hogy Isten közel jött hozzánk, irgalmas és gyógyító szeretetével jelen van az életünkben. A szerzetesek, amikor Jézus életformáját utánozzák, az ő próféta küldetésében vesznek részt. Ennek a belső mozzanatnak rendelik alá életük külső, látható jellemzőit: a közösségi életet, öltözetüket és az engedelmisséget. A szerzetesi közösségeket nem a családi kötelék vagy a hasonló érdeklődés fogja össze, hanem Jézus szorosabb követésének vágya és az ebből fakadó küldetés. E küldetés megélése a közösségben kezdődik. Ezt jelzi a szerzetesek ruhája is, ami a közösségvállalás kifejezése. Az engedelmisség a mai ember számára talán a legnehezebben érthető vonása a szerzetességnek, mert mintha attól fosztaná meg az embert, ami igazán emberré teszi: a szabad akaratától, az önrendelkezéstől, önmaga kibontakoztatásától. A szerzetesi engedelmisség, mint Jézus életében is, a következő meggyőződésből fakad: Isten akarata, hogy szabad legyek: szabad a jóra, annak meglátására és megvalósítására az életben.

Az Egyház küldetésében

Az Istennek szentelt ember egész életével, szavaival és tetteivel, teljes személyiséggel tanúságot tesz arról, hogy Istennek gondja van ránk és az egész világra. Fellelősségvállalásával tanúsítja Isten szeretetét. Küldöttek tudja magát, és eszerint cselekszik. Nem másra vár, hogy jobba legyen az élet, hanem hagyja, hogy megérintse mások nyomora és szenvedése, és megteszi, ami tőle telik. A közösségek az alapító sajátos istentapasztalatából eredeztethetők, és ezt a tapasztalatot élik meg evilági tevékenységük által. Isten a betegekben, a tudatlanokban, a szegényekben személyesen szólította meg őket. Személyes válaszuk a vállalt tevékenység, ami egész életformájukat meghatározza. Munkájuk így az Istennel való találkozás helye önmaguk és azok számára, akik körében tevékenykednek, akik között élnek, és akik általuk megtapasztalhatják Isten irgalmas szeretetét. A szerzetesben azzal az Istennel találkozhatunk, aki mindannyiunk életét fontosnak és szépnek tartja. A szerzetesek jelek és küldöttek, mint Jézus. Nem birtokolják Istent, hanem keresik, és szomjukkal másokat is felszabadítanak az Isten után vágyakozó ember méltóságára. A hegyen elvonuló és imádkozó Jézust a szemlélődő rendek, a beteget gyógyító Jézust a betegápolók, a tanító Jézust a tanító rendek követik. Így teszik megtapasztalhatóvá Jézus és az Egyház küldetésében Isten emberszeretetét.

Az Irgalmas Jézus missziója Budatétényben

II. János Pál pápa az Isteni Irgalmasság tanításával akarta egyházunkat a harmadik évezredbe átvézetni. Az Irgalmasság bazilikáját 2002. augusztus 17-én szentelte fel Krakkóban, és az ekkor mondott szentbeszédében mintegy végrendeletül hagyta az irgalmasság üzenetének terjesztését az egész világon.

Christoph Schönborn bécsi bíboros kezdeményezésére április 2. és 6. között Rómában megrendezik az Isteni Irgalmasság első világt kongresszusát. Jövőre kontinensenként találkoznak

az Isteni Irgalmasság apostolai, 2010-ben országoként, 2011-ben pedig egyházmegyei szintű konferenciákat tartanak e témában.

A www.worldapostoliccongressonmercy.org honlapon több nyelven gazdag tájékoztató olvasható a kezdetektől a legfrissebb híreikig.

A mi rendünk is csatlakozik ehhez a felhíváshoz. December elején Gergely atya vezetésével elmentünk Lengyelországba, hogy elhozzuk az Irgalmas Jézus-képet Nysából, ahol Gergely atya káplánként dolgozott. A missziós rendezvényekről jól ismert fehér „verbita mikrobusszal” indulunk december 4-én hajnalban. Hosszú, fárasztó út után délután 3 óra körül érkezünk meg. Az Irgalmasság órája lévén elimádkoztunk az Irgalmasság rózsafüzérért, majd elhelyeztük az autóban a képet. Ezután még jó lengyel szokás szerint egy szerény vacsora mellett kedélyesen elbeszélgettünk Erzsébet asszonnyal, akitől a képet kaptuk.

Meglátogattuk rendtársainkat és másnap az örökimádó nővéreket és imákat kértük tartományunk minden tagjára. Útközben hazafelé Bytomban meglátogattuk Gergely atya családját és az ottani verbitákat is. Pár nappal később a kép a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház kápolnájába került.

December 30-án a Názáret Misszióház búcsúünnepén, szentmise keretében a tartományfőnök atya megáldotta a képet. Erre az estére missziós barátainkat is meghívtuk.

Talán e kép új lendületet is ad a magyar misszióknak, teljesítve Arnold atyánk imáját, amit naponta imádkozunk: „Éljen Jézus szíve az emberek szívében!”

Alex testvér

A bizalom zarándokútján...

Aki „megrögzött” taizéi találkozóra járó, abban kialakul egy érzék, hogy az adott városban messziről meglassa, ki az, aki a találkozóra érkezett, és ki az, aki más okból. Valójában ehhez nem kell különleges képesség: elég, ha észrevesszük, hogy kinek a kezében van térkép...

A másik érdekes sajátosságunk, hogy mindenkinek figyeljük az arcát, hogy felfedezzük a korábbi szilveszteri találkozókon szerzett ismerősöket.

2007 decemberében volt harmincéves a Bizalom zarándokútja, ezért a francia határ mentére, a svájci Genf városába, vagyis arra a helyszínre tértek vissza a taizéi testvérek, ahol Roger testvér annak idején megnyitotta háza kapuját a világháború borzalmai elől menekülőknél, mely közösségükben a bizalom első lépcsőfoka volt.

Úgy gondolhatjuk, hogy az előtalálkozón, vagyis az előkészületi két nap alatt könnyebb ismerős arcokat találni három-négy-száz ember között, mint a találkozó ideje alatt, amikor negyven-ezerre duzzad a létszám. Mégis az utóbbin találoztam sokakkal: egy kanadai sráccal, akivel a mexikói találkozó 2003-ban együtt tologattuk a banánnal és narancssal megrakott kis szekereket a raktárpületből a ponyva alatti konyháig, egy némettel, akivel Budapesten dolgoztunk együtt 2002-ben, és sok-sok olyannal, akikkel Milánóban voltunk 2006-ban.

Az előtalálkozó feladatai közé tartozott, hogy a Paalexpo rideg hangárjainak legnagyobbika imateremmé változzon, mely a déli

és az esti imák alatt zsúfolásig megtelt elcsendesedni vágyó fiatalokkal. A másik csarnok szorgos munkánkknak köszönhetően étteremmé lépett elő, a harmadik ebédlővé, a negyedik koordinációs irodává. További nagy feladat volt a fogadás előkészítése, az élelemosztás, a szállítás megszervezése, a város felosztása körzetekre, de a munkát szórakozássá formálta át a viszontlátások és az új találkozások öröme.

Bizalmunk szárnyalását legtöbbször a kételkedés sziklája tartja vissza. Szívesen bízánk bárkiben, de korábbi csalódásaink „óvatosságra” intenek. Mégis, a zarándoklaton több tízezer személyt ismeretlen családok fogadtak otthonukba. A buszok várakozási idő nélkül, futószalagszerűen közlekedtek, hogy ennyi embert célba tudjanak juttatni. Ott is mindenki barátként beszélget. Hasonlítsuk össze a pesti buszokkal, ahol kétszer is meggondolom, hogy megkérdezzem-e valakitől a pontos időt. A buszvezetők viszont egyenesen szárnyaltak az örömtől: „Még soha nem történt meg, hogy izgatottan vártam otthon, hogy mikor mehetek már dolgozni. Egy voltam közülük, együtt énekeltem velük az utazás során, és mikor üresen kellett visszamennem a Paalexpo-hoz, padlógázzal siettem” – mondta egyikük.

A találkozók programjai, mondhatjuk, minden évben ugyanazok. Csak a műhelymunkák (elmélkedések, előadások, beszélgetések, bemutatók) változnak. Ami valóban tartalommal tölti meg a hetet, az a találkozás a bizalommal, a bizalomban való találkozás.

Zabos Robi svd

A Szent Imre Missziósház új oltárképei

A kőszegi Szent Imre Missziósház nemrég felújított kápolnája a verbita emlékének megnyitóján, január 29-én két új oltárképpel lepte meg azokat a környékbeli híveket, akik hétről hétre ott ünneplik a vasárnapi szentmisét a verbita misszionáriusokkal együtt.

Az Oltáriszentség jobbán a ház védőszentje, Szent Imre veszi át a Szűzanyától a tisztaságot jelképező fehér liliomszálat; bal oldalán pedig a két verbita szent, Arnold és József atyák néznek felénk. Arnold szeretetteljes szigorával biztat, hogy a nehézségekben nem a sikerélmény az, amely előremozdítja a missziós munkát, hanem az Istenbe vetett teljes bizalom alapuló hit és kitartás. Mellette József kedves atyai tekintete emlékeztet, hogy egyetlen közös nyelvünk a szeretet.

A fiatal festőművészt, *Utcai Dávidot* 2006 nyarán a délvidéki Temerinben tartott missziós hétvége alkalmával ismerte meg a verbita közösség. A missziós napok egyik fárasztó, de örömteli estéjén a helyi kávézóban kapucsinó mellett beszélgettünk temerini fiatalokkal, ahol a falakon utcarészleteket ábrázoló csodaszép festmények függtek. A beszélgetés során kiderült, hogy az alkotó egyike a jelen lévő fiataloknak.

A festő így mutatkozik be a *Világposta* olvasóinak:

1978-ban születtem Újvidéken. Földműves családból származom. Születésem-től fogva Temerinben éltünk a szüleimmel és a testvéremmel. Az általános iskolát is ott végeztem 1993-ban, majd az újvidéki Bogdan Suput Iparművészeti Középiskolába jártam. 1997-ben fölvettem a budapesti Magyar Nyelvi Intézetbe művészettörténet szakra. Ezután egy évvel felvételt nyertem a Magyar Képzőművészeti Egyetem festő szakára. A mesterem Károlyi Zsigmond volt. 2003-ban szereztem diplomát. Az egyetem elvégzése után visszatértem szülőföldemre.

Jelenleg a helyi Kókai Imre Általános Iskolában vagyok rajztanár. Nyaranta művésztelepekre járok, immár tíz éve. A vallási témák gyermekkoromban erősen foglalkoztattak. Ennek ellenére kamaszkoromban elfordultam Istentől, és hosszú éveken

át csak világi témák érdekeltek. Két és fél évvel ezelőtt azonban Isten csodálatos módon utánam jött a farkasok közé, hogy visszavigyen a nyájába, mint eltévelyedett juhok. Azóta imában kértem, mutasson nekem utat, hogyan tudnám a festészetben dicsérni Őt. Fél évvel ezelőtt kaptam az Isteni Ige Társaságától megbízást két szentkép megfestésére. Szent Imre herceget és a két híres verbita szerzetes szentet, Arnold Janssent és Josef Freinademetzet kellett megfestenem.

A *Világposta* olvasói előtt is szeretném Dávidnak, egész közösségünk barátjának megköszönni, hogy kitartó és lelkiismeretes előkészületek után elkészítette védőszentünk és szentjeink oltárképét, és jelenlétüket még tudatosabbá, érzékelhetőbbé és elérhetőbbé tette kápolnánkban.

Szent Imre Missziósház közössége,
Kőszeg

Mai csodák és szentek

A XIX. században *Freinademetz József*, egy Dél-Tirolból származó fiatal katolikus pap belépett az akkor nemrégiben megalakult verbita rendbe, majd elhagyva szülőföldjét, az Osztrák–Magyar Monarchiát, a rend első misszionáriusaként Kínába ment szolgálatba. 1879-ben érkezett meg Hongkongba, majd a XX. század első éveiben, 1908-ban bekövetkezett haláláig a kínai verbita rendtartomány vezetője volt. Kínai tartózkodása idején kínai ruhát öltött, kínai módon élt, és elterjedt egyik mondása, miszerint ő a mennyországban is kínai szeretne lenni.

A kor szokásaitól eltérően a kínaiak és az európai hatalmak közötti konfliktusokban a kínaiak mellé állt, például a megszálló német katonaság túlkapásai ellen személyesen tiltakozott a német császár testvérénél. Mivel halála után is nagy népszerűségnek és köztisztelőnek örvendett, később boldoggá avatták.

Én a nyolcvanas évek második felében a Közép-Japánban lévő nagojai Nanzan

Egyetemen folytattam posztgraduális közgazdasági tanulmányokat. Az egyetemet és a hozzá kapcsolódó középiskolákból és főiskolákból álló Nanzan iskolahálózatot a verbita vend alapította, és jelenleg is ők működtetik. Az egyetem öt karán ötezer diák tanult. Az 1986/87-es tanévben történt, hogy egyik egyetemi diáktársunk, *Jamada Csun* súlyosan megbetegedett. A hozzátartozókkal közölték, számoljanak azzal, hogy a halál napokon belül bekövetkezhet. Eközben az egyetemen imaközösségek alakultak és több misét is bemutatottak Jamadáért, Boldog Freinademetz József közbenjárását kérve, sőt az egyetem kápolnájának a tornyába éjszakára gertyákat is kitétek világítani. Jamada kórházi szobájából éppen ráláthatott a szeretet fellobbanó lángocskáira. A beteg állapota március közepére aggasztóvá vált, sőt kómába is esett, azonban valamikor Szent József napja környékén váratlanul javulásnak indult. A legközelebbi kontrollvizsgálaton kimutatták, hogy a rákos sejtek el-

tűntek a szervezetéből. Jamada gyógyulása tartósan bizonyult.

Évek múltán a nagojai püspök elrendelte az események kivizsgálását, és mivel a gyógyulást csodának minősítették, az eset iratait felterjesztették a Vatikánba. A Szenttéavatási Kongregáció a gyógyulást tudományosan nem megmagyarázhatónak minősítette. Az eljárás végén *II. János Pál* pápa hivatalosan bejelentette, hogy Freinademetz Józsefet szentnek nyilvánítják. A szertartáson a Szent Péter-bazilikában 2003. október 5-én több tízezeren vettünk részt. Maga Jamada Csun is részt vett. A szenttéavatást követő napon a pápa külön kihallgatáson fogadott bennünket és felhívta a konfliktusokkal és háborúskodásokkal terhelt világ népeinek figyelmét az újonnan kanonizált szent másokat szolgáló, önzetlen és példamutató tevékenységének a követésére.

Dr. Márkus Gábor, Budapest

Gondolatok életről és halálról

Az életünk egyszeri és megismételhetetlen ajándék, melynek felbecsülhetetlen értéke az, hogy világrajövetelünkkel az örök élet részeseivé lettünk. A földi életünk mikéntje határozza meg, hogy halálunk után méltók lettünk-e az örök élet boldogságára, az üdvösségre, vagy az örök kárhozát lesz-e osztályrészünk. Teremtő Atyánk szabad akarattal ruházott fel bennünket, amivel sorsunkat is saját kezünkbe adta.

Egy újszülött kisgyermek, lelkén az örökletes bűn pecsétjével ugyan, de az isteni kised ártatlanságával jön a világra. Az örökletes bűn a rosszra való hajlamban jut kifejeződésre. Erre a rosszra való hajlamra alapozza a mindig és mindenütt jelen lévő gonosz lélek, a sátán kísértéseit.

Minden emberben benne él az állandóság hamis tudata. Ez abban nyilvánul meg, hogy az ember úgy él, viselkedik, gondolkodik, tervezi életét és végzi munkáját, mintha a pillanatnyi állapota, egészsége és munkabírása állandósult állapot lenne. Ez a hamis

tudatállapot a tiszta lelkű, becsületes embereket szorgalmas, kitarító munkára ösztönzi a társadalom és családja javára, a gonoszokat pedig egész életük során embertelen, kegyetlen cselekedetekre.

Ora et labora. Imádkozzál és dolgozzál – azt jelenti, hogy úgy élj, mintha minden percben meghalhatnál, és úgy dolgozzál, mintha örökké élnél.

Az az ember, aki napját imával kezdi és hálaadással fejezi be, annak napi munkája is imává magasztosul. Az ilyen ember igyekszik ellenállni a sátán kísértéseinek, és emberi gyengeségei, gyarlóságai folytán ha vétkezik is, magába tud szállni, töredelmes szívvel bűneit meg tudja bánni, és törekszik, hogy elkerülje a bűnre vezető alkalmakat és ne vétkezzen.

Add, Uram, hogy kegyelmed segítségével ellen tudjak mondani az ördög kísértéseinek, és csak embertársaim javát és a magam lelki üdvösségét szolgáljam! Ámen.

Dr. Ulbrecht Sándor, Kőszeg

SZENTHÁROMSÁGRÓL NEVEZETT ÖRÖKÖS MISESZÖVETSÉG

A szentmise nem kötelesség, hanem lehetőség – mondta egy lelkivezető. Lehetőség arra, hogy személyesen bekapcsolódjunk és másokat is belehelyezzük Isten kegyelmébe, a Szentháromság szeretet-háromszögébe, melynek következményeként talán észrevehetetlen vagy éppen konkrétan megtapasztalható módon életünk új fordulatot vesz.

Zabos Róbert svp testvér várja új tagok jelentkezését:
cím: Missziós Titkárság, 9730 Kőszeg, Park u. 1., Pf. 74.
tel.: 94/562-205 (munkanapokon 9-11 óra között)
e-mail: misszio@verbita.hu
bankszámlaszám: 11600006-00000000-12713314

A Miseszövetség egyszeri 7.000 Ft-os hozzájárulásával a szegény országok missziós munkáját segítjük!
Kérésre csekket, tájékoztatót és adóigazolást küldünk!

SEGÍTHETEK A HARMADIK VILÁG MISSZIÓJÁNAK?

A keresztény élet egy hídnak hasonló, mely az üdvösség földjére vezet. E hídnak alapilléreit mindenki maga kell, hogy felépítse. A legfontosabb az Istenbe vetett hit, ami reményt ad, hogy minden helyzetben továbbléphessünk. A másik fontos része pedig a keresztény szolidaritás. A missziós munka hasonlóképp épül fel: **az imádság és az igehirdetés a szociális munkával együtt lesz teljessé.**

A verbita missziósok által segíthetünk azoknak a **tőlünk távol élő szegényeknek**, akik saját erejükkel nem tudják kórházait, iskoláikat, ültetvényeiket és más megélhetésükhöz dolgait előteremteni és fenntartani.

Számlaszámunk: **11600006-00000000-12713314**

Kérésre tájékoztatást, csekket, adóigazolást küldünk!

A legkisebb adományt is **HÁLÁSAN KÖSZÖNI**
a verbita Missziós Titkárság: **ZABOS RÓBERT SVp** testvér,
9730 Kőszeg, Park u. 1., tel.: 06-94/562-205 (munkanapokon 9–11 óra között), e-mail: misszio@verbita.hu

A szemináriumtól a börtönig (III.)

A szombathelyi ávósoknál

Kettesével összeláncolva és a párokat is egymáshoz kötözve vittek minket Sopronból Szombathelyre. Úgy mentünk, mint óriási terhet húzó ökörfogat. Csak a teher bennünk volt. Így vonultunk át a két ismerős város főutcáin fényes nappal, géppisztolyos díszkísérettel.

Szombathelyen átvettek bennünket, bárcáztak, sorszámoztak, leltároztak. Eközben vettem észre, hogy a „bűnjelként” lefoglalt óráim eltűnt. Még nem érdemeltük meg, hogy elfoglalhassuk új lakosztályunkat, a bunkert. Játék következett az idegekkel. „Fal felé fordulni! Senki hátra ne merjen nézni... Ellenkező esetben palacsintát csinálok belőle.” Végre este lekerülhettünk a „bunkerba”, ahol olyan sűrűn voltunk összezúfolva, hogy az alvásnál átforduláskor a másikat is fel kellett ébreszteni. Éjjel is állandóan hangoztak a nevek, kit visznek éppen kihallgatásra.

Mégsem volt teljesen szardíniásdoboz a szállásunk. Az egyik oldalon ugyanis a fala vasrácsból volt. Mint mutogatásra szánt fenevadak nézhettünk az időnként megjelenő idomítók szemei közé. A februári hidegben csak a nagykabát volt a takarónk. Vegetatív emberi életünket a minimálisra csökkentették. Naponta egyszer, délután kaptunk egy vékony szelet kenyeret, és egy kisebb merőkanál bablevest. Örülhettünk, ha egy-két szem bab is volt benne. Ez így tartott vagy egy hétig. Ez alatt az idő alatt tíz kilót fogytam. Napjában egyszer mehettünk ki a vécére. A természet törvényeinek pedig az ávó sem tudott parancsolni. Különösen az öregek szenvedtek emiatt. Így próbálták az embert kivetkőztetni emberi méltóságából. Az önzés oly mértékben elhatalmasodott, hogy már mindenki a másik kára árán is ki akarta kaparászni a maga gesztenyéjét. Volt néhány spicli, aki rabtársát adta ki, árulta el, hogy előnyöket szerezzen magának.

Már a harmadik napja vártuk, hogy mikor kerülünk terítékre. El voltunk szánva mindenre. Az első keresztény vértanúk példája erőt, bátorságot, nyugalmat adott. A nadrágbélésben elrejtett rózsafüzér keresztjét görcsösen szorítottuk ujjainkkal. Tudtuk, hogy most leszünk legközelebb Hozzá. „Ha engem üldöznek, titeket is üldözni fognak.” Amikor elérkezett a pillanat, már másik erő adta a lendületet, és úgy ugrottam le a priccsről, amikor a kihallgatásra hívtak, hogy bizonyos voltam a Lélek erejében, aki majd a számra adja a szót. Előző kihallgatásokból és másoknak az elbeszéléséből sejtettük, hogy mi vár ránk. Kezdődik az oknyomozó kutatás. A legnagyobb rendszerességgel és alaposággal végzik. Három tiszt kérdez, kettő meg pofoz. A kérdések özöne

csak pszichológiailag volt rendezett, de annál logikátlanabb. A cél az volt, hogy minél jobban összezavarja az ember gondolatait. A lélektani hatás kedvéért folyamodtak különböző ijesztgetésekhez is. Ígéretéseikből és fenyegetéseikből is később megtanultuk, hogy csak akkor érdemes megijedni, mikor az elsőt már megkaptuk, addig még nem biztos.

Utólag átgondolva, hogy mi és menyire izgatta őket, a következő sorrendet lehet felállítani:

1. „Kik vagytok?” Épp abban az időben ítélték el Mindszenty bíborost. Ki is neveztek bennünket kémeknek és Mindszenty-pribékeknek. Ahol értek, ütöttek. Kényszerítettek, hogy még táncoljunk is. Eleinte kibúvót kerestem, hogy tánciskolát nem jártam. De a további ütlegetések beláttatták velem, hogy ezért nem érdemes agyonütnetni magam. Verset is tanítottak velünk a személység teljes meggyalázása, kiölése céljából. Eleinte nem akart menni, de belénk verték, sőt közben is rajtunk ütöttek a ritmust. A vers híven tükrözi az ő felfogásukat: „Kispap, nagy pap, plébános, minden csuhás szélhámos. Akár csuhás, akár más, itala, kenyere a népcsalás.” Megeskettek, hogy ezt a verset kollégáimnak elmondom. Attól függetlenül, hogy érvénytelen volt az esküm, íme most még írásban is megteszem.

Volt egy határ, aminél tovább nem lehet túrni bűn nélkül. Vagy eszméletlenség, vagy bűn. Egyikünknek az előző jutott: úgy mosták fel, hogy tovább szekálhassák. Esetemben is volt egy próbatétel, aminél úgy gondoltam tovább nem mehetek. Egy káromló szó lett volna az Isten ellen. A sok gumibotütés ellenére sem akartam a kínzó után ismételni, illetve kihagytam a kérdéses szót. Mikor ezt észrevették, újabb ütlegetések következtek. És ekkor jött a mentőtölettem, egy szinonim szó, ami megtevesztette őket. Nem tudom, meddig bírtam volna még emberi erővel. A vértanúsághoz nagy kegyelem kell. Sokszor mondták nekünk is: Nem csinálunk belőletek vértanúkat.

2. Csupán a második helyen szerepelt a kérdések és ütlegetések súlyában, hogy mit akartunk és mit tettünk. „Idegenlégiós”, „csempész”, „kém” – ezt mind mondták rólunk, de azt nem, hogy „missziós”. Úgyhogy amikor határátlépési tervünkről kezdtek faggatni, nem tudtak rájönni, hogy miért mentünk mi nyugatra.

3. A határátlépéssel kapcsolatban előkerülhettek volna más személyek is, akik nevét illetve közreműködését szerették volna bevonni ügyünkbe. Hogyha tudtuk volna, hogy a veszélyeztetett személyek már nincsenek az ország határain belül, sok kínzástól megmenthettük volna magunkat. Az érdekelte őket, hogy kinek az utasítására mentünk át a határon. Az irányítás szerepét áttoltuk a római előjárókra. A másik ilyen kérdés volt, hogy ki vezetett át bennünket a határon. Bár állandóan azt hajtogattuk, hogy gyerekkorunk óta ismertük a határt, mindig arra szoktunk sétálni, ez a válasz nem elégítette ki őket. Ezért is megkaptuk a maunk porcióját.

A kínvallatás után, ha a szellemi és lelki tortúra meg is szűnt, a testi fájdalom még megmaradt. A gumibotütés a csontokig vette be magát. Természetesen csak tántorogva, szédülve tudtunk visszamenni a bunkerba, a „néger szalámi”, a „Hitler-kolbász” (ahogy a fekete gumibotot börtönnyelven mondták) hatása alatt. Ördögi cinizmussal meg is kérdezték az örök: Na, mi baj? Csak nem üvegbe léptél? Már előzőleg a bajtársaink kioktattak, hogy igennel válaszoljunk, mert ellenkező esetben addig ütöttek, míg szájuk íze szerint beszéltünk. Így múlt el a „Dies irae” – a haragnak a napja –, enyhén kifejezve a vizsgálati fogság. A hivatalosság kedvéért pár nap múlva még aláírtak velünk egy jegyzőkönyvet, de addig is bizonytalanságban tartottak bennünket: nem tudva, hogy mikor visznek újabb kihallgatásra.

(Befejező rész a következő számban)

G. Á. M.

VERBITA HONLAP

2007 nyarán sikerült létrehozni a www.verbita.hu honlapot, ahová átkerült a régi tartalom. Összel az új hivatali e-mail címek is létrejöttek, most örömmel értesítünk minden „web-szörfözőt”, hogy **új formában és tartalommal** mutatkozik be a honlap.

VERBITA BARÁTI KÖR

A VBK olyan **közösség**, amelynek tagjai bár nem feltétlenül ismerik egymást, mégis együtt imádkoznak nap mint nap a misszióért. **Felvételi díj nincs**, viszont kérjük a jelentkezőket, hogy adják meg nevüket, születési idejüket és születési helyüket, valamint postacímüket **ZABOS RÓBERT SVD** testvérnek. Ő megküldi a felvételi igazolást az ajánlott, misszióért végzendő rövid napi imádságokkal együtt. Ugyancsak küldi negyedévenként a *Világposta* című missziós újságunkat.

Halász Lajos atya minden hónap 15-én **szentmisét ajánl fel a VBK tagjaiért és azok szándékaira.**

Vidáman és rendíthetetlen hittel

„A szentek közöttünk járnak” – ismerjük jól valamennyien a mondást. Persze amikor arra kerül a sor, hogy ezeket a szenteket megtaláljuk hétköznapijainkban, már sokkal nehezebb a dolgunk. A jól megszokott gondolkodásmód szerint a szentek tőlünk időben, de legalábbis térben távol élnek, akiknek életéről nincs sok kézzel fogható tapasztalatunk. Pedig a szentek valóban köztünk járnak, s hála Istennek, az elmúlt években egyre inkább igyekszünk őket megtalálni. Megtalálni a mában: azokat, akikre felnézhetünk, s akik élénk tárják életükkel a krisztusi örömhírt, de megtalálni őket a közelmúltban is: azokban, akik történelmünk egy sötét időszakában a hit rendíthetetlen szikláik voltak.

Brenner János 26 évesen, két és fél év papi szolgálat után brutális és embertelen támadások sorozata közben mutatta meg, mit is jelent Krisztus olyan tanítványának lenni, aki élete utolsó lélegzetvételével is az eucharisztikus Jézust őrizve igyekszik papi szolgálatát tökéletesen ellátni. Története pedig – sok évtizedes kényszerű elhallgatás után – ma újra megtalálta azokat, akik követhető példaképet látnak benne. Ebben segítségünkre vannak a

szemtanúk, akik kortársai voltak, és akiknek beszámolóit hitelesen bemutatják a fiatal káplán életét.

A fiatal ember élete milyen szép kilátásokkal kecsegtetett! Mennyi mindent tehetett volna még, milyen sok gyümölcse lehetett volna munkálkodásának! A Gondviselés azonban más utat jelölt ki számára. Azt akarta, hogy élete és halála ne csak egy plébániai közösség számára legyen gyümölcsöző, hanem az egész nemzet számára. A halála ötvenedik évfordulója alkalmából meghirdetett 2007-es Brenner János-émlékév, bár elsősorban a Szombathelyi Egyházmegye megemlékezése volt, mégis rendkívüli tömegeket megmozgatott országszerte fizikailag és lélekben egyaránt. János atya példája ugyanis nem kötődik korhoz, helyhez, nemhez, életállapothoz, hiszen mindannyian hozzá hasonlóan bármikor céltáblái lehetünk gúnyolódó és ellenséges magatartásnak hitünk miatt. Ugyanakkor valamennyien szeretnénk úgy szentté válni, ahogyan neki sikerült: vidáman és rendíthetetlen hittel. Talán ezért is érezzük őt valamennyien a magunkénak: fiatalok és öregek, férfiak és nők, lelkipásztorok és világiak. Ezt bizonyítják az érkező levelek

is, melyek beszámolnak a közbenjárására történt ima-meghallgatásokról; az egész országból igényelt életrajzok és imafüzetek, s az a sok imádság, mely a keresztény közösség ajkáról a Teremtőhöz száll érte és közbenjárásáért.

Ma már egyre ritkábban hallani a kérdést: „Kik lehettek a gyilkosok?”, hiszen tudjuk jól, mindez kevésbé fontos. Térjenek meg ők is és éljenek. A mi kérdésünk az kell, hogy legyen, hogy mi, akik ma, a XXI. század Magyarországon keresztényként élünk, kötelességünknek érezzük-e azok emlékét megőrizni és példáját felmutatni, akik hitben és emberségben előttünk állnak? Tudunk-e azon az úton legalább elindulni, melyen ők haladtak? S tudunk-e annyira hinni, hogy nem a földi dicsőség és hatalom hajhászásáért törjük össze magunkat, hanem az Isten országának keresésében? János atya élete és személye mint felkiáltójel mindig előttünk állhat: az istenszeretőknek valóban minden a javára válik.

Kürnyc Róbert
szombathelyi püspöki titkár

Brenner János életrajza

Brenner János Szombathelyen született 1931. december 27-én. Mindkét fivéréhez hasonlóan ő is a papi hivatást választotta. Az iskolák államosítása után Zircre ment azzal a szándékkal, hogy belép a ciszterci rendbe. Ciszterci oblátusként érettségizett. A szerzetesek szétszórása után titokban elvégezte a novíciust és egyszerű fogadalmat tett. Rendi névnek az Anasztázt vette fel. Egy évig a budapesti Hittudományi Akadémia civil hallgatója volt.

A második évet a Szombathelyi Egyházmegye papnövendekéként az ottani szemináriumban végezte. Mivel a szombathelyi szemináriumot 1952-ben az állam bezáratta, tanulmányait Győrben fejezte be.

1955. június 19-én megyéspüspöke pappá szentelte és az újmisést papot a Szentgotthárd közelében lévő Rábakethelyre küldte káplánnak.

Buzgó lelkipásztori munkáját nem nézték jó szemmel azok, akik az 1956-os forradalom leverése után legfőbb ellenségeiket az egyház papjaiban látták. Máig sem tisztázott körülmények között 1957. december 15-én éjjel sürgős betegellátás ürügyén kicsalták plébániai lakásából. A templomban nyakába akasztotta betegellátó tarsolyát, amelyben az Oltáriszentséget vitte, és kíséreléssel, aki kihívta a plébániáról, a dombtetőn keresztül vezető gyalogúton elindult Zsida község felé. A két falu között megtámadták és kegyetlen brutalitással, 32 késszúrással megölték.

A tiszta lelkű, buzgó lelkipásztor vértanúhaláláról évtizedekig nem volt szabad beszélni, képeit levetették a Győri Szeminárium faláról. A szombathelyi szalézi templom kriptájában helyezték örök nyugalomra. Sírján újmisést jelmondata olvasható: Az Isten-szeretőknek minden a javukra válik!

Forrás: www.szombathelyi.egyhazmegye.hu

A Brenner-émlékév fontosabb eseményei

Az emlékét Veres András püspök 2006. december 16-án nyitotta meg a szombathelyi székesegyházban. Az ünnepi szentmisén kihelyezték a vértanú lelkipásztor képét, mely előtt a hívek az év folyamán nap mint nap imádkoztak János atya boldoggáavatásáért.

Az emlékévben kiemelt hangsúlyt kaptak a zarándoklatok. Az egyházmegye esperesi kerületei elzarándokoltak a János atya meggyilkolásának helyén álló Jó Pásztor-kápolnához. Ezt az utat megtették a nyár végén az egyházmegye papjainak szülei is, sőt sok-sok plébánia saját zarándoklatot is szervezett erre a helyre.

Az egyházmegye katolikus diákjai színdarabot mutattak be az 1957-es történésekről, és azt szerte az egyházmegyében nagy sikerrel adták elő.

Számos kiállítás és újonnan megjelent kiadvány hirdette a meggyilkolt lelkipásztor emlékét, melyek híre az egyházmegyén túlra is eljutott.

Az emlékév lezárására 2007. december 15-én került sor a székesegyházban. Ezen a napon kétszer is bemutatták a bőlyi fiatalok a Brenner János életéről készült *A jó pásztor* című zenés drámát.

Az egyházmegyében négy vasárnap a hívó közösségek különleges módon is imádkoztak János atya boldoggáavatásáért. A boldoggáavatási ügy egyházmegyei szakaszát most nagycsütörtökre valószínűleg sikerül befejezni. Ekkor lehet majd a dokumentációt Rómába küldeni, ahol az illetékes pápai kongregáció dolgozza fel az anyagot.

Böjti ének

Uram,
könyörülj rajtam,
vedd el éhemet,
vedd el szomjamat,
hogy minden gondolatomat
neked szentelhessem.

Oravecz Imre: Hopik könyve

* * *

Hartay Csaba

Kezdet

Fél háromkor
úgy voltam vele,
majd este lenyírom a fűvet.

Este hattól
kisebb megszakításokkal
reggel héttig esett.

Elrontottam.
Tegnap fél háromkor
Kellott volna lenyírnom a fűvet.

Egy teljes élet elrontása is
valahogy így kezdődik.

(In: Megint Nyugat, 2007)

Genf, Léman-tó – a Taizé-i találkozó alatt

Vicc — Egy idős székelly házaspár ül csendben a házuk előtti kispadon. A férj egyszer kiveszi a pipát a szájából, és megszólal: Asszony, ha egyszer valamelyikünk meghal, én beköltözöm a városba.
Miki svd

Rejtvény

Az Istenbe vetett bizalommal együtt minden missziós kezdeményezéshez szükség van egy jó adag önbizalomra és bátorságra. A latin-amerikai ember szeret képekben fogalmazni, ezért ezt a brazil nép így szokta emlegetni: *Nem fedezhetünk fel új óceánt, ha nincs erőnk elveszíteni a partot*, ez volt egyben az előző szám rejtvényének megfejtése is.

Nyerteseink: *Czenki Johanna* Szombathelyről, *Kecskeméti Dávid* Városlődről és *Mészáros Margit* Budapestről. Gratulálunk! Nyereményeiket hamarosan eljuttatjuk hozzájuk. Az emlékév első számának megfejtésének eredete ismeretlen, de bármely hívő ember ajkáról elhangozhatott – vallási hovatartozástól függetlenül.

Beküldési határidő: 2008. május 10.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
1	[Redacted]																			
2	[Redacted]																			
3	[Redacted]																			
4	[Redacted]																			
5	[Redacted]																			
6	[Redacted]																			
7	[Redacted]																			
8	[Redacted]																			
9	[Redacted]																			
10	[Redacted]																			
11	[Redacted]																			
12	[Redacted]																			
13	[Redacted]																			
14	[Redacted]																			
15	[Redacted]																			
16	[Redacted]																			
17	[Redacted]																			
18	[Redacted]																			
19	[Redacted]																			
20	[Redacted]																			